

EDITORIAL **Linda**

Door José de Jong

Niemand is perfect. En al helemaal niet als je op de cover tussen *Hollands Finest* staat. Ik vind dat je Yolante, Sylvie, Edsilia en Georgina wel met recht zo mag noemen. Toen dit idee op de redactievergadering naar voren kwam moest ik toch wel even slikken. Ja hallo?! Ik, met al mijn hangende hebben en houwen, tussen al die afgetrainde lichamen? Wat denk je nou zelf. Voor een gelukkig leven, maar zeker voor zo'n cover, moet je jong en slank zijn, iets wat ik maar al te goed weet dankzij de showrubrieken. Al die keren dat ik er zogenaamd al een kind uit had moeten poepen. Daar wordt je pas uitgelubberd van. Maar dat even terzijde. Met al die jaren levenservaring zou ik toch wel beter moeten weten. Het leven draait toch niet om uiterlijk? Ik heb zoveel meer te bieden dan het al dan niet hebben van *size zero*. Ik heb een succesvolle carrière, een lieverd die mij net zo kan laten blozen als toen ik mijn eerste (echte!) zoen kreeg en ik mag elke maand een super leuk blad maken. Wie kan dat nou zeggen? Toch was ik erg blij met de uitvinder van het korset. Dé redding voor alle vormen en maten. Tel dat op bij een vlinderstoel en viola: het dikke gedeelte is bijna niet zichtbaar. Ook dichterbij huis wordt ik met perfectie geconfronteerd. Of beter gezegd, iets verder weg van huis. Op vakantie wel te verstaan. Twee jaar lang moest ik toezien hoe Chantal Janzen aan ons zwembad lag te pronken met

haar 60-90-60. En bijna was ik weer het slachtoffer van één van mijn neefje Johnny's vriendinnen: supermodel Doutzen Kroes. En dan dacht ik met Chantal toch echt de *worst case scenario* gehad te hebben. *Wat* ben ik blij dat Johnny daar niets mee gekregen heeft! Ik zou mij niet een tweede keer een minderwaardigheidscomplex aan laten praten. Aanpakken en wegwezen. Misschien zou ik wel haar fles gezichts lotion leeggooien en hem vullen met vloeibare margarine, of haar mueslirepen van inhoud laten wisselen met van die calorierijke repen waarmee je kindertjes in Afrika blij kan maken.

Het rood trekt naar mijn wangen als ik mensen zie die een lichaamsdeel missen. Als ik iemand op straat tegenkom die in een rolstoel zit kijk ik expres de andere kant op. Voor de fotoreportage werd ik daar keihard mee geconfronteerd. 'Staren is ongeleefd' heb ik van mijn oma geleerd, maar dat vond ik toch wel erg moeilijk. Juist als iets niet mag is het veel aantrekkelijker. Maar zeg nou eens zelf: Wat is nou een *lovehandle* als je niet eens een hand hebt om iets vast te pakken? Ik weet wel waar ik voor zou kiezen. Maar voelen zij zich wel zo imperfect? Zo'n vlakke borst of een stomp is misschien niet iets dat de gemiddelde mens normaal vindt. Maar voor hen is het misschien wel het bewijs van de strijd die zij gewonnen hebben. Is zo hard vechten niet iets dat iemand perfect maakt?

Haar mueslirepen van inhoud laten wisselen
MET VAN DIE CALORIERIJKE REPEN
waarmee je kindertjes in Afrika blij kan maken